

København; vi have simpelthen slet ikke Raad dertil. Og ved Forliget gik man ind paa at skære noget af Hæren bort til Fordel for Fæstningen. Nu er det uomtvisteligt, at Neutralitetsforpligtelsen kræver en Hær; vi kunne ikke sidde her paa et enkelt Sted i Udkanten af Landet i en Fæstning og mene, at vi derved i Virkeligheden opfyldte vore Neutralitetsforpligtelser. Vi skulle have en Hær og en Hær til at sende til Kysten; saa maa Vægten ogsaa lægges derpaa, og saa maa der anvendes Penge derpaa. Og ogsaa af Hensyn til den Stilling, Rigsdagen tidligere har indtaget, kunne vi ikke samtidig give os til at give en hel Mængde Penge ud til en Udvikling eller Forbedring af Københavns Befæstning. Det gælder derfor om at have det saaledes, at Basis ikke, som det ærede Medlem sagde, er helt ubeskyttet, og det er den ikke, naar man har en stor Hær — en stor Hær efter vore Forhold — her paa Sjælland, og man har en Sikring af Kysten, saaledes at en Landgang umiddelbart ved København er forhindret. Derfor mener jeg trygt at kunne gaa ind paa at foreslaa den Ordning, som her foreligger, og det er min Tro, at i Løbet af de 12 Aar vil man mere og mere komme til at indse, at det i Virkeligheden er en forstandig Ordning fra alle Sider. Det er min Tro; det ærede Medlem har en anden, og det kunne vi jo blive ved at strides om, det skal jeg derfor ikke sige noget videre til.

Det ærede Medlem spurgte i Formiddagsmødet, hvad jeg vilde gøre ved en General, som nægtede at gaa til Kysten. Det vil jeg ikke saa gerne svare paa, for jeg vil gerne først se den General, som vil nægte det i paakommende Tilfælde. (Afbrydelse af *Rambusch*). Saa har jeg maaske misforstaaet det ærede Medlem. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han mente, at en General ikke vilde gaa til Kysten, medmindre han havde Basis fuldt sikret, saaledes som det ærede Medlem mener, at den skulde være. Han mente, at Hæren skulde saa være her i Tilfælde af, at der ingen Befæstning var, og han spurgte saa — saaledes forstod jeg ham —, hvad jeg da vilde gøre, om jeg vilde tage Ansvaret for mod Generalens Mening at beordre ham til Kysten. Men, som sagt, jeg vil helst først se den Officer, som vilde nægte det i et saadant Tilfælde.

Rambusch: Den ærede Forsvarsminister paastod, at det var en helt forældet Ting, at Skibene ikke havde fuld Ammuni-

tionsforsyning. Jeg vil dertil bemærke, at jeg har fra ganske særlig kyndig Side paa det Omraade netop faaet den Besked, som jeg udtalte for lidt siden om dette Spørgsmaal, at vel have Skibene den Ammunitionsforsyning, som behøves til at optage et Søslag, men det er noget helt andet; den kolossale Masse Ammunition, der skal til for at gennemføre et Bombardement paa en stor By, det have Krigsskibene ikke og kunne ikke skaffe til Veje uden forudgaaende Forberedelse og særlige Transportskibe, som følge med dem.

Den højtærede Minister svarede dernæst paa noget helt andet, end jeg havde spurgt om. Jeg sagde ikke noget om, at Generalen vil nægte at føre Hæren til Kysten. Jeg fremstillede, hvorledes Sagen vilde komme til at ligge for, naar en fremmed Magt gjorde Landgang en 2—3 Dagsmarcher fra København; saa vilde vedkommende øverstkommanderende, hvis det var en Mand, som overhovedet havde noget som helst Begreb om Troppeføring og om, hvad Krigskunstens Regler foreskrive, paa det allerskarpeste — jeg sagde udtrykkelig i saa skarpe Udtryk, som Disciplinen tilsteder — advare imod at sende Hæren bort fra den ubeskyttede Basis. Saa spurgte jeg, om den højtærede Forsvarsminister, hvis det var ham, der sad i Regeringen, turde tage det Ansvar paa sig, paa sit fulde Ansvar at beordre Hæren ud paa denne 2—3 Dagsmarcher fra den ubeskyttede Basis bortliggende Ekspedition. Det fik jeg ikke Svar paa. Den højtærede Forsvarsminister vilde helst lade være at svare, og det er ret naturligt. Men vi kunne undersøge, hvad der kommer ud af det. Hvis Ministeren paatager sig det Ansvar saaledes mod Generalens Raad og mod alle Krigskunstens Regler at sende Hæren bort, vil Angriberen, saafremt Ekspeditionen føres af en Mand, som er sin Post voksen, og det gør i Regelen en saadan Ekspedition, paa en eller anden Maade, enten ved den samme Styrke, som først er landsat paa det fjernere Punkt, eller ved en anden Styrke, pludselig have iværksat en Landgang en Dagsmarch eller nærmere ved Hovedstaden. Denne Styrke vil da staa i Hovedstaden, medens Hæren mener at gøre sin Pligt 2—3 Dagsmarcher borte, og saa er Danmarks Saga ude i alt Fald er dets Selvbestemmelsesret i det Øjeblik forbi. Saaledes bærer en Angriber sig ad. Jeg har stadig forgæves fremsat det Spørgsmaal: Naar man ikke vil have det eneste Middel, der gives til at sikre os, at vi kunne imødegaa et saa-